El parc dels Aiguamolls celebra 25 anys i tot just ara tindrà un pla de gestió

El document estableix la normativa d'usos i les accions que emprendrà d'aquí a deu anys

● Vint-i-cinc anys després que el Parlament de Catalunya aprovés la protecció dels aiguamolls de l'Empordà i els declarés parc natural, el govern haurà d'aprovar el pla d'ús i gestió que fixa la normativa i aplicar les accions que s'han d'emprendre. Una altra qüestió que s'ha de destacar és que s'han adquirit més de cent hectàrees dels estanys de Vilaüt.

PAÏSOS CATALANS 2 i 3

ANIVERSARI DEL PRIMER PARC NATURAL DE L'EMPORDÀ

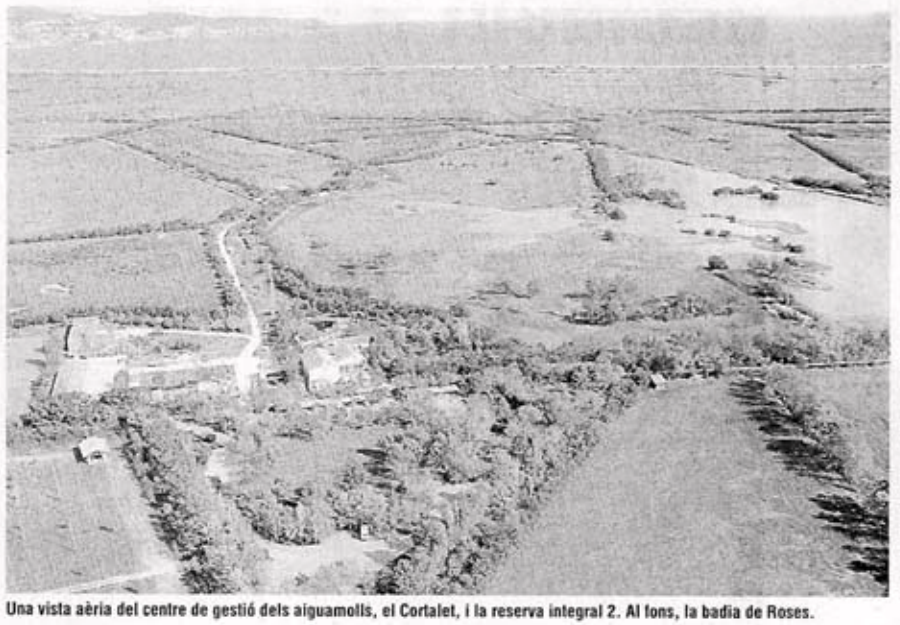
El Parc dels Aiguamolls fa 25 anys amb més terreny públic i el pla d'ús redactat

L'adquisició de més de cent hectàrees de l'estany de Vilaür permetran inundar-lo i recuperar la seva imatge anterior

JOSEP PUIGBERT / **Castelló d'Empúries**

● El Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà celebra vint-i-cinc anys, aniversari que arriba havent concretat dues de les fites més desitjades en aquests últims anys: tenir redactat el pla d'usos i gestió i haver aconseguit la propietat pública de terrenys a la reserva integral dels estanys de Vilaüt, fet que permetrà retornar a aquesta zona la imatge històrica que tenia abans de ser reconvertit en prat. Aquest és un dels *santuaris ecològics* del parc. El fet de disposar d'un pla d'usos –ha de ser aprovat en els següents mesos pel govern català– permet establir el *full de ruta* amb les actuacions a engegar durant la següent dècada i dota de normativa específica aquest espai natural, que va ser precursor en les mobilitzacions ciutadanes pel respecte i la protecció del territori.

El govern català ha aconseguit la titularitat pública de més d'un centenar d'hectàrees de terrenys que estan situats en el nucli d'un dels dos *ronyons* –el de més cap al nord– que formen el Parc Natural dels Aiguamolls. D'aquesta manera, en aquesta zona compresa entre Castelló, Palau, Empuriabrava i Santa Margarita, els estanys de Vilaüt, es podran ajuntar amb el de Mornau i el de Palau de Baix, i recuperar la imatge que tenien antigament quan entre Castelló i Palau hi havia un estany de sis quilòmetres de diàmetre. L'estany de Vilaüt –en els últims anys enormement afectat per la sequera– és on es considera que es poden veure les millors postes d'aus del parc i per això s'hi va fer el primer observatori, que va ser pioner a tot el país. La voluntat dels responsables del parc és poder, aquest mateix any, inundar els estanys amb comportes als recs. Precisament per la gestió que es fa de l'aigua, el director del parc, Josep Espigulé, diu que es demanarà participar del dret a l'aigua de l'embassament de Boadella, com un actor més. «Hem de ser considerats com un regant més perquè tenim territoris que afavoreixen la biodiversitat, però necessiten aigua», comenta.

Una vista aèria del centre de gestió dels aiguamolls, el Cortalet, i la reserva integral 2. Al fons, la badia de Roses.

La potenciació d'aquests espais és una de les grans fites amb què s'ha arribat al 25è aniversari de l'aprovació de la llei que declarava els aiguamolls com a parc natural. L'altra és haver completat la redacció del pla d'usos i gestió que va començar fa deu anys amb els primers estudis de base. El mes d'abril es presentarà a la junta rectora i als ajuntaments i s'espera que a l'estiu pugui ser aprovat pel govern.

També es vol fer arribar a la Generalitat la petició d'incorporar a la Xarxa Natura 2000 una part marítima de la badia, fet que possibilitarà regular les activitats que es fan en els primers metres de mar i que, en alguns casos, malmeten el medi. «Els esports nàutics i el canvi climàtic toquen molt el front i és important la fixació de les dunes», diu Espigulé. Precisament en el sector marítim-fluvial de l'Illa de Caramany, a Sant Pere Pescador, s'ha recuperat el meandre del Fluvià, que és paral·lel al mar i que constitueix un cas únic en el país.

Queda pendent ampliar els límits del parc cap a a Vilacolum, els arrossars de Riumors i fins arribar al meandre del Fluvià, a Torroella.

Molta gent, moltes daines i molts senglars

● Els Aiguamolls de l'Empordà són visitats per més de 150.000 persones l'any, xifra a la qual s'hi ha d'afegir els 23.000 diaris que usen les seves platges a l'estiu. Cada cop més es diversifiquen els motius pels quals la gent hi va i així en els últims temps s'ha constatat, per exemple, que ha augmentat molt els qui hi busquen «un lloc de recés espiritual». Però no només la pressió dels visitants pot malmetre, si no es regula, l'objectiu de la conservació, sinó que també hi ha una saturació d'alguns exemplars de fauna, com ara les daines, els senglars –se'n maten més de 150 l'any– i d'altres espècies invasores com ara el bisó americà i el cranc americà. Al parc d'aquests animals n'hi ha més dels que pot sostenir i per això surten fora i, en el cas de les daines i els senglars, suposen un risc per les carreteres, els marges d'algunes de les quals, com la de Castelló a Sant Pere, han estat modificats amb molts cura. Aquest també és un dels motius que justifiquen la necessitat que s'estableixin corredors biològics.

ANIVERSARI DEL PRIMER PARC NATURAL DE L'EMPORDÀ

Un moviment que va obrir camí

JOSEP PUIGBERT / **Castelló d'Empúries**

● La protecció dels principals espais naturals de l'Alt Empordà s'ha aconseguit després d'una forta mobilització popular. La gent va sortir al carrer a finals de la dècada dels setanta per evitar que es fes una segona Empuriabrava i per aconseguir la protecció dels Aiguamolls. Una altra campanya popular, a mitjan dècada dels vuitanta, va fer que l'Albera fos declarada paratge natural i el mateix va passar als anys noranta per aconseguir el Parc Natural del Cap de Creus. Trenta anys després de la mobilització pels Aiguamolls tot continua més o menys igual i se'n fan d'altres amb la mateixa finalitat i a la mateixa comarca, com la mobilització per la Garriga, un espai situat entre Llers, Avinyonet i Vilanant amenaçat per la instal·lació d'una pedrera. Aquests són mals símptomes per considerar el país normalitzat en qüestions mediambientals. La declaració dels parcs naturals gairebé sempre ha exigit una pressió de la societat civil que ha fet reaccionar l'administració, quan en un país que creu i valora el seu medi natural no hauria de ser així: els mecanismes oficials haurien de ser al davant.

Les mobilitzacions pels Aiguamolls van obrir el camí en una època difícil perquè calia consolidar els mecanismes democràtics i dotar la societat catalana de tot allò que s'havia privat a les dècades anteriors. El punt de partida va ser un article publicat el 17 de juliol del 1976 a la revista Presència i firmat per Jordi Sargatal amb el títol *Els aiguamolls de l'Empordà amenaçats*. A partir d'aquest escrit es va activar una campanya per a la defensa d'aquest espai que duraria set anys, fins al 13 d'octubre del 1983, quan el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la llei que el declarava parc natural. Va ser una campanya amb molts actes divulgatius i de conscienciació, però també d'accions directes com ara ocupacions, querelles i plantades davant les màquines de la promotora Port Llevant, que en veure la magnitud que agafava el moviment de protecció dels Aiguamolls, s'afanyava a tirar endavant les obres de construcció de la macrourbanització. L'administració les va fer aturar, per segon cop, l'estiu del 1978. En aquell moment es va començar a ensumar la victòria, que encara es faria esperar cinc anys més.

Dos actes per impedir la urbanització i reclamar la protecció dels aiguamolls. A baix, els primers treballs que s'hi van fer, ja com a Parc Natural. / EL PUNT